

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl Mgr. Pavlou Peltrámovou jako samosoudkyní ve věci
žalobce: Doc. akad. arch. V [redacted] S [redacted], nar. [redacted] bytem [redacted], Praha 5,
proti žalovanému: Ing. K [redacted] Š [redacted] nar. [redacted]
zastoupeného JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Vodičkova 17, 110 00 Praha 1,
o ochranu osobnosti,

t a k t o :

- I. **Řízení se** v části, ve které žalobce požadoval po žalovaném omluvu ve znění:
„Já vlastnoručně podepsaný Ing. K [redacted] Š [redacted] bytem [redacted], se tímto omluvám panu Doc. akad. arch. V [redacted] S [redacted] za výroky, které jsem pronesl o jeho osobě, a to: já jsem neobjektivní, nemám pana S [redacted] rád, že si myslím, že je to podvodník, zloděj, navíc duševně nemocný člověk, dále já jsem jim řekl, že já jsem absolutně neobjektivní osoba, protože já si o panu S [redacted] myslím jen to nejhorší, že nic horšího si o člověku nelze myslet, než já si myslím o něm“, **zastavuje.**
- II. **Žaloba**, kterou se žalobce domáhal po žalovaném náhrady nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč, **se zamítá.**
- III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 20.570,- Kč k rukám zástupce žalovaného JUDr. Alana Korbela do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke zdejšímu soudu dne 13. 7. 2012 žalobu na ochranu osobnosti, kdy navrhoval, aby bylo uloženo žalovanému zaslat žalobci omluvu za nepravdivé a urážlivé výroky o jeho osobě a zaplatit žalobci z titulu náhrady nemajetkové újmy částku 500.000,- Kč a nahradit náklady soudního řízení. Žalobce uvedl, že na podzim roku 2010 obdržel (byla mu vhozena do poštovní schránky) magnetofonová kazeta s nahrávkou telefonních hovorů. Obsahem této nahrávky bylo mimo jiné prohlášení žalovaného o osobě žalobce, které je předmětem této žaloby. Žalovaný se o žalobci v průběhu telefonického hovoru týkajícího se auditu, jehož provedením bylo žalovaným následně znemožněno, vyjádřil takto: „já jsem neobjektivní, nemám pana S. rád, že si myslím, že je to podvodník, zloděj, navíc duševně nemocný člověk“ dále: „, já jsem jim řekl, že jsem absolutně neobjektivní osoba, protože já si o panu S. myslím jen to nejhorší, že nic horšího si o člověku nelze myslet, než já si myslím o něm“. Tato tvrzení jsou urážlivá, poškodila osobnost žalobce. Patrně mohla ovlivnit i výsledky některých důležitých jednání v souvislosti s řízením společnosti to v neprospěch této společnosti, jejímž byl tehdy žalobce generálním ředitelem, zvláště znemožnění auditu společností Coopers Leybrands. Žalobce dále tvrdil, že jelikož v době vzniku tohoto záznamu o prohlášení žalovaného nevěděl, nemohl se proti těmto poškozujícím výrokům bránit. V důsledku výroku žalovaného došlo ke snížení vážnosti žalobce a jeho postavení ve značné míře, a proto se jedná o újmu závažnou.

Žalovaný se k žalobě písemně vyjádřil a uvedl, že již u soudu, ve kterém se projednávala věc, kdy žalovaný žaloval žalobce, neboť tento o něm měl uveřejnit v podnikovém čísle K. že si vypůjčil z účtu společnosti částku 100.000.000,- Kč, tak již u tohoto soudu, byla předložena magnetofonová kazeta, o které tehdejší právní zástupce žalobce JUDr. Holík rovněž tvrdil, že jí žalobce obdržel od neznámého dárce a zřejmě i stejným způsobem. K uvedenému rozhovoru mělo dojít někdy v roce 1993 nebo 1994, kdy byl žalovaný ještě místopředsedou představenstva Holdingu a pan Ing. D. byl předseda představenstva. Kazeta se tehdy u soudu přehrávala, ačkoliv s obsahem předměty žaloby nijak nesouvisela. Žalovaný namítl promlčení nároku, neboť se domnívá, že promlčecí doba počíná běžet od okamžiku účinku činu, který mohl žalobce poškodit. Účinek však mohl nastat pouze v době, kdy žalobce vykonával funkci generálního ředitele a to je déle než 15 let. Žalovaný navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout a uložit žalobci nahradit žalovanému náklady řízení.

Podle § 96 odst. 1 až 4 o.s.ř. může žalobce (navrhovatel) vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zcela nebo zčásti. Je-li návrh vzat zpět soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví. Jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné. Nebylo-li dosud o věci rozhodnuto, pokračuje soud po právní moci usnesení v řízení.

Žalobce při jednání dne 4.12.2015 žalobu v části, ve které žalobce požadoval po žalovaném omluvu ve znění: „Já vlastnoručně podepsaný Ing. K. Š. bytem Š. se tímto omluvám panu Doc. akad. arch. V. S. za výroky, které jsem pronesl o jeho osobě, a to: já jsem neobjektivní, nemám pana rád, že si myslím, že je to podvodník, zloděj, navíc duševně nemocný člověk, dále já jsem jim řekl, že já jsem absolutně neobjektivní osoba, protože já si o panu S. myslím jen to nejhorší, že nic horšího si o člověku nelze myslet, než já si myslím o něm“, vzal zpět. Žalovaný se zpětvzetím

souhlasil. Soud proto podle § 96 odst. 2 a 4 o.s.ř. řízení v části, v níž žalobce požadoval po žalovaném omluvu výše uvedeného znění, zastavil.

Soud důkazy, které byly v rámci řízení provedeny, nehodnotil, neboť dospěl k závěru, že tvrzení žalobce o existenci zásahu objektivně způsobilého vyvolat nemajetkovou újmu, spočívající v prohlášení žalovaného o osobě žalobce, které je předmětem této žaloby, není objektivně způsobilé porušit nebo ohrozit právo žalobce na ochranu jeho osobnosti v očích jiných lidí. Prohlášení bylo (když žalovaný nevyloučil možnost existenci výroku uváděného žalobcem a rovněž se ztotožnil s obsahem tohoto výroku) žalovaným učiněno v soukromém telefonickém hovoru, kdy nehrozilo jeho zveřejnění a jednalo se o přípustnou kritiku, sdělení subjektivního názoru žalovaného na žalobce, nevybočující obsahem z rámce objektivní kritiky.

Soud žalobu právně posuzoval s přihlédnutím k ustanovení § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, podle něhož má fyzická osoba právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněného zásahu do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, a aby bylo dáno přiměřené zadostiučinění s tím, že pokud by se nejevilo postačujícím toto (morální) zadostiučinění proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti fyzické osoby (předpokládaných ustanovením § 13 o. z.) musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobilého vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení nebo jen ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě, tento zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí zde být příčinná souvislost mezi tímto zásahem a neoprávněností (protiprávností) takového zásahu. Občanskoprávní ochrana osobnosti fyzické osoby vycházející z uvedené úpravy se uplatní u těch zásahů do osobnosti osoby chráněné všeobecným osobnostním právem, které lze kvalifikovat jako neoprávněné (protiprávní). Neoprávněným zásahem je zásah do osobnosti fyzické osoby, který je v rozporu s objektivním právem, t. j. s právním řádem, přičemž, jak již bylo naznačeno, dotčena tak může být jakákoliv z chráněných složek osobnosti fyzické osoby.

Soud prvního stupně dospěl k výslednému závěru, že v jednání žalovaného nelze spatřovat neoprávněný zásah do práva žalobce na ochranu jeho osobnosti. Neoprávněným zásahem do práva na ochranu osobnosti je jednání, které zasahuje do práv chráněných ustanoveními § 11 občanského zákoníku a je v rozporu s právy a povinnostmi původce zásahu stanovenými právním řádem (viz Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 172). K úspěšnému uplatnění práva na ochranu osobnosti je třeba zjištění, že zásah byl objektivně způsobilý narušit nebo ohrozit právo chráněné ustanovením § 11 občanského zákoníku (Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 176). Na nezpůsobilost zásahu narušit nebo ohrozit práva chráněná ustanovením § 11 občanského zákoníku usuzují soudy např. v případech, kdy zásah spočíval v tvrzeních, která byla pronesena kupř. za takových okolností, za nichž nehrozilo zveřejnění a nemohl tedy žádným způsobem dojít ke snížení vážnosti fyzické osoby např. mezi jejími spoluobčany (Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 177).

Soud dospěl k právnímu závěru, že zásah, který žalobce specifikoval, a ve kterém spatřoval neoprávněný zásah do svého osobnostního práva, není objektivně způsobilý narušit nebo ohrozit práva žalobce dle § 11 občanského zákoníku, tudíž není naplněna jedna z podmínek předpokládaných ke vzniku občanskoprávní odpovědnosti za neoprávněný zásah

do práva na ochranu osobnosti podle § 13 občanského zákoníku a je vyloučena možnost vzniku této odpovědnosti. Soud proto žalobu ve zbývajících částech, v níž žalobce požadoval po žalovaném zaplacení částky 500.000,- Kč, zamítl.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalovanému, který byl ve věci zcela úspěšný, přiznal dle §142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů v celkové částce 20.570,- Kč, představované náklady právního zastoupení, které sestávají z odměny za zastupování advokátem ve výši 15.500,- Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. za 5 právních úkonů – příprava a převzetí, vyjádření ze dne 22.12.2014, účast na jednání dne 19.1.2015, 24.8.2015, 4.12.2015 (1 právní úkon po 3.100,- Kč), dále paušální náhrady hotových výdajů advokáta v celkové výši 1.500,- Kč za 5 právních úkonů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. Dohromady tedy částka 17.000,- Kč, zvýšená o částku 3.570,- Kč, odpovídající 21% dani z přidané hodnoty dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 151 odst. 2 o.s.ř., neboť advokát prokázal, že je plátcem DPH. V souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. pak soud stanovil lhůtu k plnění v trvání tří dnů od právní moci usnesení. Ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalobce povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalovaného v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských č. 5, 150 75 Praha 5.

Nesplní-li povinný dobrovolně svoji povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

V Praze dne 4. prosince 2015

Mgr. Pavla Peltrámová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lud'ka Kotlantová